

LA IMAGINACIÓ ESCAPÇADA

Jordi Dalmau i Ausàs

La memòria no ha de córrer gaire tros enrera per recordar quan, de petit, jugava amb els nens i nenes del barri. A l'estiu, aquestes s'entretenien saltant unes gomes negres que s'entortolligaven a les cames. Eren incansables, tant per saltar com per cantar, ja que el joc sempre s'amenitzava amb una cançoneta que marcava el ritme dels bots que havien de fer. Sense saber-ho, desenvolupaven la seva motricitat, aprenien a entonar, feien gimnàstica i sobretot feien vida social. El joc aquest, de tant senzill, era el preferit de les meves veïnes. A les tardes, quan el sol ja no estovava el

Cal deixar que els infants desenvolupin la seva vitalitat en els jocs que fomenten la convivència.

Em qüestiono que els jocs es tecnifiquin tant i em dol que els adults els estiguem retallant la imaginació per fer-los més moderns. Potser valdria la pena que deixéssim la modernitat per a altres coses, però no per escapçar la fantasia dels menuts. Tot aquest canvi també afecta, i molt, la conducta dels infants.

llautó de les canals dels teulats, els nens sortíem a jugar a futbol. Les portes metàl·liques dels garatges feien de porteries. A cada gol es queixaven sorollosament. De nit, un altre cop al carrer, a jugar a l'amagatall, a l'undostresbotifarradepagès, a explicar històries o a escoltar les dels nostres pares que sortien a prendre la fresca.

Ara, en canvi, trobo que la canalla no s'ho passa tan bé. Els jocs canvien, com és normal, però em temo que amb el canvi hi sortim perdent perquè la innocència i la imaginació de la canalla s'aprimen. Els jocs electrònics i informàtics d'ara han aconseguit el que els adults no hauríem hagut de deixar que passés mai: que una criatura s'ho passi bé sense riure. I pel que puc veure amb el tracte amb la quitxalla, la dèria per aquest tipus de joguines s'estén com una mala cosa.

Malauradament, l'afany d'ostentació que provoquen també. Aquest tipus de joguines aïllen, individualitzen, poden crear dependència, en molts casos fomenten la violència i esborren la creativitat de la mainada. Però no és fàcil negar-se a comprar-les-hi quan tots els companys de classe en tenen. Amb tot, em qüestiono que els jocs es tecnifiquin tant em dol que els adults els estiguem retallant la imaginació per fer-los més moderns. Potser valdria la pena que deixéssim la modernitat per a altres coses

però no per escapçar la fantasia dels menuts. Tot aquest canvi també afecta, i molt, la conducta dels infants. Com que veuen que els grans ja no s'immuten per res, ells tampoc. L'indiferència dels adults se'ls està encomanant com si fos la millor de les actituds que pot tenir un ésser humà davant del món que l'envolta quan de fet és la pitjor perquè no el fa protagonista de la seva pròpia vida sinó un simple espectador. Si això és lamentable que passi entre els adults encara ho és més que es doni entre quitxalla.

Caldria reeducar els sentits i els sentiments si no volem tenir una generació més freda i insensible de la que ja és la nostra. De continuar així arribarà un moment que a les escoles hauran d'ensenyar a jugar i pots aleshores ens adonarem de tot el que hem perdut. O potser encara no.